

1-07-9992

KOHTUOTSUS

EESTI VABARIIGI NIMEL

Kohus	Tartu Ringkonnakohus
Otsuse tegemise aeg ja koht	28. oktoober 2008, Tartu
Kriminaalasja number	1-07-9992 (07260100455)
Kohtukoosseis	Aarne Sarjas, Mati Kartau, Tiit Lõhmus
Kohtuistungi sekretär	Liina Parv
Tõlk	Virge Harak
Kriminaalasi	Andrei Ksenofontovi süüdistus KarS § 200 lg 2 p 7, 8, 9; § 266 lg 2 p 3 ja § 120 järgi Andrei Belovi süüdistus KarS § 200 lg 2 p 4, 7, 8, 9; § 266 lg 2 p 3 ja § 120 järgi Kunnar Sarve süüdistus KarS § 200 lg 2 p 7, 8, 9 järgi
Apelleeritud kohtuotsus	Tartu Maakohtu 23. aprilli 2008 otsus
Apellatsiooni esitaja	süüdistatav Andrei Ksenofontov ja tema kaitsja AI Kello, süüdistatav Andrei Belov ja tema kaitsja Anu Pärtel
Prokurör	Silva Rood
Süüdistatav	Andrei Ksenofontov elukoht: sissekirjutus XXX XX , tegelik elukoht XXX XX , isikukood: 37807312225, töökoht: tegeles autoremonditöödega, FIE-na registreeritud ei olnud varem kriminaalkorras karistatud seitsmel korral
Kaitsja	advokaat AI Kello

Süüdistatav

Andrei Belov

elukoht: XXX XX , isikukood: 38809112715, töökoht: enne vahistamist töötas Tallinnas firmas Balti Betoonpõrandad töölisena

varem kriminaalkorras karistatud ühel korral

Kaitsja

vandeadvokaat Anu Pärtel.

RESOLUTSIOON

Juhindudes KrMS §-dest 337 lg 1 p 4; 338 p 2; 340 lg 2 p 3 ringkonnakohus otsustas:

tühistada Tartu Maakohtu 23. aprilli 2008 kohtuotsus kriminaalasjas nr 1-07-9992 osaliselt, see on

- **Andrei Ksenofontovi ja Andrei Belovi süüditunnistamises ja karistamises 1. veebruaril 2007 A.P suhtes toimepandud röövimises;**
- **Andrei Ksenofontile ja Andrei Belovile KarS §-de 64 lg 1 ja 65 lg 1, 2 alusel mõistetud karistuste ja lõplikult ärakandmisele kuuluvate karistuste osas;**
- **Andrei Belovi süüditunnistamises 10. veebruaril 2007 A.P ja A.S-i suhtes toimepandud röövimises KarS § 200 lg 2 p 4 osas;**
- **Andrei Ksenofontovilt väljamõistetud sundraha osas.**

Süüdi tunnistada Andrei Ksenofontov 1. veebruaril 2007 A.P suhtes toimepandud kuriteos KarS § 199 lg 2 p 4,5,7,8 järgi ja karistada teda 3 aastase vangistusega.

KarS § 64 lg 1 järgi mõista Andrei Ksenofontovile liitkaristuseks KarS §-de 199 lg 2 p 4,5,7,8; 266 lg 2 p 3 ja 120 järgi kolm aastat vangistust, lugedes kergemad karistused kaetuks raskemaga.

KarS § 65 lg 2 alusel suurendada Andrei Ksenofontovile mõistetud karistust - 3 aastat vangistust - Tartu Maakohtu 30. jaanuari 2006 otsusega mõistetud karistuse ärakandmata osa - 6 kuud vangistust - võrra ja lugeda Andrei Ksenofontovi lõplikuks ärakandmisele kuuluvaks

karistuseks 3 aastat 6 kuud vangistust.

Süüdi tunnistada Andrei Belov 1. veebruaril 2007 A.P suhtes toimepandud kuriteos KarS § 199 lg 2 p 4,5,7,8 järgi ja karistada teda 3 aastase vangistusega.

Süüdi tunnistada Andrei Belov 10. veebruaril 2007 A.P ja A.S-i suhtes toimepandud kuriteos KarS § 200 lg 2 p 7,8,9 järgi ja karistada teda 4 aastase vangistusega.

KarS § 64 lg 1 järgi mõista Andrei Belovile liitkaristuseks KarS §-de 199 lg 2 p 4,5,7,8; 200 lg 2 p 7,8,9; 266 lg 2 p 3 ja 120 järgi 4 aastat vangistust, lugedes kergemad karistused kaetuks raskemaga.

KarS § 65 lg 1 alusel suurendada Andrei Belovile mõistetud karistust - 4 aastat vangistust - Tartu Maakohtu 27. septembri 2006 otsusega mõistetud karistuse - 6 kuud vangistust - võrra ja liitkaristuseks kohtuotsuste kogumi alusel mõista Andrei Belovile 4 aastat 6 kuud vangistust. Mõistetud karistusest arvata maha eelmise kohtuotsusega mõistetud ja ärakantud karistus - 6 kuud vangistust - ja lugeda Andrei Belovi lõplikuks ärakandmisele kuuluvaks karistuseks 4 aastat vangistust.

KrMS § 179 lg 1 p 2 alusel mõista Andrei Ksenofontovilt välja sundraha 6525 krooni.

Muus osas jätta kohtuotsus muutmata.

Andrei Ksenofontovi ja tema kaitsja apellatsioonid jätta rahuldamata.

Andrei Belovi ja tema kaitsja apellatsioonid rahuldada osaliselt.

Andrei Belovile adv. Anu Pärteli poolt osutatud õigusabi kulud 3363 krooni ja Andrei Ksenofontovile adv. AI Kello poolt osutatud õigusabikulud 2920 krooni 50 senti jätta KrMS § 185 lg 1 alusel riigi kanda.

Edasikaebamise kord

Kassatsiooniõiguse kasutamise soovist tuleb teatada Tartu Ringkonnakohtule kirjalikult seitsme päeva jooksul alates 29. oktoobrist 2008.

Kassatsiooniõiguse kasutamisel on kohtuotsus tutvumiseks kättesaadav ringkonnakohtu kantseleis alates 18. novembrist 2008.

Kohtuotsuse peale võib kassatsiooniõiguse kasutamise soovist teatanud kohtumenetluse pool esitada kirjaliku kassatsiooni Riigikohtule Tartu Ringkonnakohtu kaudu 30 päeva jooksul alates 19. novembrist 2008.

Esimese astme kohtu otsuse sisu

Tartu Maakohtu 23. aprilli 2008 otsusega mõisteti Andrei Ksenofontov süüdi ja karistati KarS § 200 lg 2 p 7, 8, 9 järgi 3 aasta 8-kuulise vangistusega, KarS § 266 lg 2 p 3 järgi 3-kuulise vangistusega ja KarS § 120 järgi 7-kuulise vangistusega. KarS § 64 lg 1 alusel mõisteti liitkaristuseks 3 aastat 8 kuud vangistust, lugedes kergema karistuse kaetuks raskemaga. KarS § 65 lg 2 alusel suurendati mõistetud karistust Tartu Maakohtu 30. jaanuari 2006 otsusega mõistetud karistuse ärakandmata osa, 6 kuud vangistust, võrra ja mõisteti lõplikuks liitkaristuseks 4 aastat 2 kuud vangistust. KarS § 68 lg 1 alusel arvati karistusaja hulka eelvangistuses viibitud aeg, A. Ksenofontovi karistuse kandmise aega arvestatakse alates 12. veebruarist 2007.

Sama kohtuotsusega mõisteti Andrei Belov süüdi ja karistati KarS § 200 lg 2 p 4, 7, 8, 9 järgi 4 aasta 8-kuulise vangistusega, KarS § 266 lg 2 p 3 järgi 3-kuulise vangistusega ja KarS § 120 järgi 5-kuulise vangistusega. KarS § 64 alusel mõisteti liitkaristuseks 4 aastat 8 kuud vangistust, lugedes kergema karistuse kaetuks raskemaga. KarS § 65 lg 1 alusel suurendati mõistetud karistust Tartu Maakohtu 27. septembri 2006 otsusega mõistetud karistuse, 6 kuud vangistust, võrra ning mõisteti liitkaristuseks kohtuotsuste kogumis 5 aastat 2 kuud vangistust. Mõistetud karistusest arvati maha eelmise kohtuotsusega ärakantud karistus 6 kuud vangistust ja loeti lõplikuks ärakandmisele kuuluvaks karistuseks 4 aastat 8 kuud vangistust. KarS § 68 alusel arvati karistusaja hulka eelvangistuses viibitud aeg, A. Belovi karistuse kandmise aega arvestatakse alates 9. augustist 2007.

Sama kohtuotsusega mõisteti süüdi ja karistati Kunnar Sarve, kuid tema osas ei ole kohtuotsust vaidlustatud.

Maakohus arutas A. Ksenofontovile KarS § 200 lg 2 p 7, 8, 9 järgi ja A. Belovile KarS § 200 lg 2 p 4, 7, 8, 9 järgi esitatud süüdistust selles, et

- nemad ööl vastu 1. veebruari 2007 grupis tungisid sisse Tartus XXX XX asuvasse eramusse, kus A. Belov tõukas kannatanu A.P vastu uksepiita ja A. Ksenofontov seisis välisukse ees, takistamaks kannatanu väljumist, ning samal ajal võttis A. Belov ära ebaseadusliku omastamise eesmärgil A.P-le kuuluva televiisori Samsung väärtusega 1300 krooni ning mobiiltelefoni Nokia 3310 koos SIM-kaardi ja akulaadijaga koguväärtusega 500 krooni; seejärel 10 minutit hiljem sisenes A. Belov uuesti Tartus XXX XX asuvasse eramusse, kus ähvardas A.P-le peksa anda ning võttis ebaseadusliku omastamise eesmärgil ära televiisori Samsung puldi väärtusega 200 krooni. Tekitasid A.P-le kokku kahju 2000 krooni;

- A. Belov isikuna, kes on varem toime pannud röövimise, 10. veebruaril 2007 kella 23.30 paiku grupis koos Avo Talve ja K. Sarvega tungis relvana kasutatava eseme, s.o metallist toruga A.S-i lüüa ähvardades sisse Tartus XXX XX asuvasse eramusse, kus käsutas A.P ja A.S voodite peale pikali ning siis lõi metallist toruga A.S-ile korduvalt vastu jalga ja A.P-le korduvalt pea- ja keha piirkonda. Seejärel võttis ebaseadusliku omastamise eesmärgil ära A.S-ile kuuluva televiisori Vido koos puldiga koguväärtusega 2000 krooni, samal ajal nõudes koos A. Talve ja K. Sarvega A.P ja A.S käest suitsu. Seejärel võttis laualt skalpellnoa materiaalse väärtusega, mille surus A.P-le vastu kõri, nõudes samal ajal A.P käest raha ja pangakaarti, ning võttis ära A.S-ile kuuluva käekella väärtusega 100 krooni, lüües A.S-ile skalpellnoaga vasakusse reide. Röövimisega tekitas A.S-ile kahju kokku 2100 krooni.

Samuti arutas maakohus A. Ksenofontovile ja A. Belovile KarS § 266 lg 2 p 3 järgi esitatud süüdistust selles, et nemad 7. veebruaril 2007 kella 20.00-21.00 vahel grupis tungisid ebaseaduslikult A.P tahte vastaselt Tartus XXX XX asuvasse eramusse.

Veel arutas maakohus A. Ksenofontovile ja A. Belovile KarS § 120 järgi esitatud süüdistust selles, et nemad 7. veebruaril 2007 grupis, viibides Tartus XXX XX hoovil, ähvardasid E.P korduvalt tapmisega ja lubasid E.P korteri põlema panna. Kannatanu, kartes ähvarduste täideviimist, taganes, kuid seejärel võttis A. Ksenofontov hoovis asuva lauavirna pealt hantli ja viskas E.P suunas.

Süüdistatavad tunnistasid end süüdi osaliselt.

Kohtuotsuse motiivide kohaselt on A. Ksenofontovi ja A. Belovi süü E.P ähvardamises 7. veebruaril 2007 Tartus XXX XX kohtuistungil täielikult tõendamist leidnud. E.P ja tunnistaja A.R ütlused on loogilised, ühetaolised ning neid kinnitavad ka politseiametniku Mait Kahre ütlused ja asja kohta koostatud patrullileht. Kannatanu ja A.R tunnistused näitavad, et kannatanu ähvardati korduvalt tapmisega ning korteri põlema panemisega ja ähvardusi esitasid mõlemad süüdistatavad. Lisaks suusõnalistele ähvardustele oli ähvardav ja ründav ka süüdistatavate hoiak.

A. Ksenofontov tunnistab, et tema käitumine oli agressiivne ja et ta võis kannatanuga sõimeldes kasutada fraasi „ära tapma“. Samas eitab ta korteri põlema panemist puudutanud ähvarduste esitamist ja kannatanu suunas hantli viskamist. Kohus leidis, et tema sellised ütlused on ümber lükatud E.P ja A.R kindlate ütlustega. Mõlemad isikud kuulsid esitatud ähvardusi ning kinnitasid, et need olid öeldud vihasel toonil. Ukseklaasi katkiviskamist A. Ksenofontov tunnistab, kuid kohus hindas paljasõnaliseks tema ütlused selles, et hantlit soovis ta visata maja seina äärde. E.P ütlused kinnitavad, et hantel oli visatud tema suunas ja naise hirmutamiseks ning seda tõendab ka asjaolu, et hantel purustas vaateakna välisukses, mille taha E.P süüdistatavate eest varjule jooksis.

Ka A. Belovi ütlused hindas kohus paljasõnalisteks ja antuks enda süüst vabastamiseks ning on ümber lükatud E.P ja A.R ütlustega, kes kinnitavad, et mõlemad süüdistatavad olid

ähvardava hoiakuga, karjusid naise peale ja ähvardasid teda. Samuti nähtub kannatanu ja tunnistaja ütlustest, et isikuks, kes peale politsei lahkumist E.P uuesti ähvardamas käis, oli just A. Belov.

E.P ütlustest nähtub, et tema korter oli suurusega 17,5 ruutmeetrit ning selle turuväärtus võis olla 300 000 krooni ringis. Seega ähvardasid A. Ksenofontov ja A. Belov kannatanut olulises ulatuses vara rikkumisega.

Kannatanul oli reaalne alus karta ähvarduste täideviimist ja kuritegu on õigesti kvalifitseeritud KarS § 120 järgi, kuna teda kui naisterahvast ähvardasid kaks meest, kes olid agressiivsed ja ründava olekuga. Samuti andis põhjendatud hirmuks alust asjaolu, et A. Ksenofontov viskas E.P suunas hantli, s.o raske eseme, mis oleks kannatanule võinud tekitada raskeid tervisekahjustusi või põhjustada ka surma. Kannatanu on kinnitanud, et kartis süüdistatavaid, nende esitatud ähvardusi, ja et selleks andis alust ka see, et ta teadis, et mehed olid kasutanud vägivalda samas majas elava haige inimese suhtes. Naise hirmu tõendab ka asjaolu, et ta oli sunnitud politseisse helistama ja abi paluma. Ka tunnistaja A.R ütluste kohaselt kurtis E.P talle, et ei julge enam kodus ööbida. Tähtsust ei oma, kas A. Ksenofontovil ja A. Belovil oli ähvarduste täideviimise kavatsus või mitte. Süüdistatavad panid teo toime tahtlikult. Kannatanu käitumisest pidid nad aru saama, et naine kartis neid ja tundis ähvarduste ees hirmu.

A. Ksenofontovi ja A. Belovi süü 1. veebruaril 2007 Tartus XXX XX eramus toimepandud röövimises on samuti täielikult tõendamist leidnud. Kannatanu A.P on kohtuistungil andnud selgeid ja ühetaolisi ütlusi ning kuriteo toimepanijatena on ta ära tundnud A. Belovi ja A. Ksenofontovi. Kannatanu ütlusi temalt mobiiltelefoni äravõtmise kohta tõendavad läbiotsimisprotokoll 12. veebruarist 2007 ja jälitusprotokoll 21. veebruarist 2007. Kannatanu ütlused on loogilised ja järjepidevad ning kooskõlas ka dokumentaalsetes tõendites, s.o läbiotsimisprotokollis ja jälitusprotokollis kirjeldatuga. A.P tunnistusega on tõendatud, et A. Belov kasutas tema suhtes vägivalda, s.o lükkas ta vastu uksepiita, ning telekapuldi äravõtmisel ähvardas teda peksa andmisega. Samuti tõendavad tema ütlused, et A. Belov tassis majast välja teleka ja võttis ära telefoni. A. Ksenofontov jäi kannatanu hinnangul koridori valvesse. Kohtuistungil A.P enam ei mäletanud, et temalt oleks ära võetud akulaadija, kuid asja materjalid tõendavad, et see siiski võeti ära ning et koos telefoniga sai ta selle politseilt tagasi. Süüdistatavate tunnistused tõendavad kannatanu ütlusi temalt esemete äravõtmise kohta. Vägivalla kasutamist kannatanu suhtes on eitanud mõlemad süüdistatavad, kuid A. Belov on siiski möönnud, et võis möödudes peremeest riivata. Kohus leidis, et süüdistavate sellised ütlused on paljasõnalised ning ümber lükatud kanntanu ütlustega.

Kohus oli seisukohal, et A. Ksenofontov ja A. Belov tegutsesid asjade, s.o teleri, teleripuldi, akulaadija ja telefoni võtmisel koos ja ühise tahtlusega ning on kuriteo kaastäideviijateks. Süüdistatavad tuli A.P koju koos ja lahkusid sealt koos. A. Belov läks majja sisenedes kohe otse tuppa ning võttis sealt kannatanule kuuluvaid esemeid, A. Ksenofontov jäi koos kannatanuga koridori – valvesse. Seega oli neil omavaheline rollijaotus varem paika pandud. Kannatanu saigi aru, et mehed tegutsesid koos ning kuna teine süüdistatavatest jäi koridori valvesse, siis ei saanud ta liikumiskaskuste tõttu ka abi kutsuda. Seega A. Ksenofontovi kaastäideviimistegu seisnes selles, et tema kohalolek pidi sisendama kannatanusse hirmu ning lootusetust ja kindlustama vastupanu ärajäämise. Nõutav ei ole, et täideviijana käsitletav isik paneks toime objektiivsesse teokoosseisu kuuluva teo, vaid kaastäideviimise puhul vastutab üks isik ka teise poolt faktiliselt tehtu eest nii, nagu oleks ta seda ise teinud.

A.P ütlused tõendavad, et süüdistatavad panid röövimise toime sissetungimisega. Nimelt seisis kannatanu süüdistatavatele tokiga uksele ette, et need ei saaks majja tulla, A. Belov lükkas ta aga eest ära ning mõlemad mehed sisenesid. Seega puudus neil selleks kannatanu nõusolek. Vastupidi, A.P oli selgelt väljendanud tahet, et süüdistatavad majja ei tuleks.

Ka on tõendatud A. Ksenofontovi ja A. Belovi süü 7. veebruaril 2007 omavolilises sissetungimises Tartus XXX XX eramusse. A.P ütluste kohaselt oli ta 7. veebruaril 2007 üksi kodus, kui ta kl 20.00-21.00 vahel voodis pikali olles kuulis, et keegi kõnnib tema toas. Uks lukustatud ei olnud, kuna ta tahtis enne magama minemist käia veel välikäimlas. A. Ksenofontov ja A. Belov on tunnistanud, et isikuteks, keda kannatanu oma majas ringi käimas kuulis, olid nemad. Süüdistatavad läksid sinna oma sõnade kohaselt sellepärast, et A. Ksenofontov tahtnud kannatanu ees vabandada. A. Belovi ütluste kohaselt tahtis kaassüüdistatav majaperemehelt ka taskulampi küsida.

Kohus oli seisukohal, et A. Belovile ja A. Ksenofontovile on süüdistus esitatud KarS § 266 lg 2 p 3 järgi õigesti. Tähtsust ei oma asjaolu, kas maja välisuks oli lukustatud või korralikult suletud. Hoonesse sissetungimine ei pea alati olema seotud füüsiliste tõkete ületamisega, vaid selleks on igasugune õigusvastane sisenemine. Sissetungimine on valdaja tahte vastane ka siis, kui valdaja ei ole oma nõusolekut väljendanud. Käesoleval juhul sisenesis süüdistatavad A.P majja ilma viimase loata ja teadmiseta. Kannatanu ütlustest nähtub, et süüdistatavad ei püüdnudki temaga suhelda, vaid kõndisid majas ringi ja rääkisid ainult omavahel. Seega lükkavad A.P ütlused ümber süüdistatavate ütlused väidetava vabandama minemise kohta. Süüdistatavate verisooni usutavuse seab kahtluse alla ka asjaolu, et vaid mõni päev hiljem, s.o 10. veebruaril 2007, tungis A. Belov taas A.P koju ning röövis sealt isikute grupis tegutsedes veel ühe teleka. Kannatanule jäigi mulje, et 7. veebruari 2007 hilisõhtune sissetung majja oli toime pandud selleks, et uurida, kas temalt on veel midagi varastada.

Vaid mõni päev peale A.P juurde sissetungimist, 10. veebruaril 2007, pani A. Belov koos K. Sarve ja A. Talvega A.P juures toime röövimise. A. Talv suri 24. veebruaril 2007 ja tema suhtes lõpetati kriminaalmenetlus KrMS § 199 lg 1 p 4; § 200 alusel.

A.P ja A.S kohtus antud ütlustega, äratundmiseks esitamise protokolliga 12. veebruarist 2007, kiirabikaardiga 11. veebruarist 2007 ning KrMS § 291 p 1 alusel avaldatud A. Talve ütlustega 21. veebruarist 2007 on tõendamist leidnud A. Belovi poolt kannatanute kallal vägivalla kasutamine, s.o A.P-le metallist toruga vastu pead ja külge löömine ning sama metallist toruga A.S peksmine ja talle skalpelliga jalga löömine. Kohus leidis, et A. Belovi ütlused on paljasõnalised ja antud enda süüst vabastamiseks. Tema ütlused on ümber lükatud kannatanute ütluste, A. Talve avaldatud ütluste ja dokumentaalsete tõenditega. A. Belov on väitnud, et teleka võtmise soov oli A. Talvel ja viimane selle ka võttis. Seega on süüdistatav hakanud ütlusi andma surnud mehe vastu, kes seda verisooni enam ümber lükata ei saa. Tõendid näitavad, et vahetuks vägivalla kasutajaks oli A. Belov ning tema oli ka isikuks, kelle ütlemlisel võeti toast ära telekas koos puldiga ja kes võttis A.S-ilt ära käekella ning nõudis raha ja pangakaarte. K. Sarve tegevus piirdus kannatanutelt suitsu nõudmisega. Ka A. Talv ei olnud vägivalla kasutajaks ega esemete äravõtjaks.

Kohtuistungil avaldatud A. Talve ütlustest nähtub, et A. Belov kutsus teda ja K. Sarve A.P majja just teleka äratoomise eesmärgil. Seega läksid nad kolmekesi sinna ühise plaaniga teler ära võtta. Kriminaalasja materjalidest nähtuvalt oligi süüdistatavate rollijaotus selline, et K. Sarv ja A. Talv pidid oma kohalolekuga suurendama kannatanute hirmu ning pärssima sellega nende vastupanu, samuti viis A. Talv A. Belovi käsul teleka viimase elukohta. Kokkulepe rollijaotuses ja objektiivsesse külge kuuluvates tegudes ei pea röövimise korral olema eelnev, vaid seda on võimalik saavutada ka vaikimisi ning konkludentsete tegudega süüteo toimepanemise käigus. Eelkirjeldatud asjaoludel tegutsesid A. Belov ja K. Sarv kuriteo toimepanemisel ühiselt ja kooskõlastatult ning on kuriteo kaastädeviijateks.

Kuriteo panid süüdistatavad koos A. Talvega toime sissetungimisega ning relvana kasutatava muu esemega. A.S on kohtuistungil väitnud, et ta läks küll ust lahti tegema, kuid ei saanud seda veel korralikult avadagi, kui uks väljastpoolt jõuga lahti tõmmati ning kolm meest ilma loata majja tungisid. Ta on kinnitanud, et kuna A.P oli rääkinud talle kümne päeva eest toime

pandud röövimisest ning ukse taga seisnud mehed olid talle võõrad, ei oleks ta neid vabatahtlikult majja lasknud. Seega tungisid süüdistatavad A.P majja sisse omavoliliselt. Mõlema kannatanu ütlustest ja A. Talve avaldatud ütlustest nähtub, et kuriteo toimepanemisel peksis A. Belov A.P ja A.S raudtoruga ning lõi A.S skalpelliga. Kannatanute ütlused on kogu sündmust kirjeldavalt olnud loogilised ja ühetaolised ning nende väiteid raudtoru osas on kinnitanud ka A. Talv. Seega on kohtuistungil tõendamist leidnud, et süüdistatavad panid röövimise toime relvana kasutatava muu esemega.

Karistuse mõistmisel arvestas maakohus kergendavaid ja raskendavaid asjaolusid, võimalust mõjutada süüdlasi edaspidi hoiduma süütegude toimepanemisest ja õiguskorra kaitsmise huvisid.

A. Ksenofontov on kuriteod sooritanud katseajal. Teod pani ta toime isikute grupis, mida kohus KarS § 120 puudutavalt hindas karistust raskendavaks asjaoluks. Karistust kergendavaid asjaolusid kohus ei tuvastanud. A. Ksenofontovit on varem kriminaalkorras karistatud seitsmel korral. Ka väärteokorras on teda karistatud korduvalt. Kohus oli seisukohal, et süüdistatavat tuleb karistada kõigi kuritegude eest reaalse vangistusega. Ta ei ole varasematest karistustest järeldusi teinud ega asunud paranemise teele. Toimepandud kuritegusid ta ei kahetse.

A. Belovi karistust kergendavaid asjaolusid kohus ei tuvastanud. Karistust raskendava asjaoluna käsitles kohus KarS § 120 järgi karistuse mõistmisel kuriteo sooritamist isikute grupis. Kriminaalkorras on teda varem karistatud ühel korral, 27. septembril 2006 Tartu Maakohtu poolt KarS § 199 lg 2 p 4 järgi 6-kuulise vangistusega tingimisi 1 aasta 6-kuulise katseajaga. Tartu Maakohtu 28. veebruari 2007 määrusega pöörati karistus täitmisele. Seega ei olnud A. Belov motiveeritud karistust kandma vabaduses. Väärteokorras on A. Belovi karistatud kaheksal korral. Arvestades ka seda, et käesolevad kuriteod pani süüdistatav toime katseajal, pidas kohus vajalikuks karistada A. Belovi reaalse vangistusega.

Kuivõrd A. Ksenofontovi teopanus oli KarS § 120 järgi inkrimineeritava kuriteo toimepanemises suurem ning tema oli ka isikuks, kes kannatanu suunas hantli viskas, on põhjendatud mõista temale selle teo eest rangem karistus kui A. Belovile. A. Ksenofontovit tuleb karistada sanktsiooni ülemise kolmandiku lähedase vangistusega ning A. Belovi sanktsiooni keskmises määras.

Arvestades majja sisenemise viisi ning asjaolu, et A. Ksenofontov ja A. Belov viibisid seal lühiajaliselt ning ei pannud sellel ajal toime mingeid teisi rikkumisi, tuleb süüdistatavatele KarS § 266 lg 2 p 3 järgi kvalifitseeritava kuriteo eest mõista alammäära lähedane vangistus.

KarS § 200 lg 2 järgi tuleb süüdistatavatele mõista karistus sanktsiooni alumises kolmandikus, kuid neile mõistetavad karistused peavad olema erinevad. A. Ksenofontov ja K. Sarv on toime pannud ühe röövimise episoodi. Kumbki neist ei olnud vägivalla vahetuks kasutajaks ning nende teopanus oli võrreldes A. Beloviga väiksem. A. Belov pani toime kaks röövimise episoodi, mille vahele jäi suhteliselt lühike ajavahemik, tema oli ka vägivalla vahetuks kasutajaks ning esemete nõudjaks. Seega peab A. Belovile mõistetav karistus olema kaassüüdistatavate omast raskem. A. Belov ei ole oma süüd tunnistanud ega kannatanute peksmist ja skalpelliga löömist kahetsenud.

Apellatsioonis esitatud taotluste sisu

A. Ksenofontov palub tühistada maakohtu otsuse tema süüdimõistmises KarS § 200 lg 2 p 7, 8, 9 järgi ning mõista talle kergem karistus selle eest, millises osas tema faktilised teod ja süü leiavad tõendamist.

Apellatsiooni põhjenduste kohaselt on A. Ksenofontovi süüdistus röövimises alusetu ja tõendamata. A. Ksenofontov läks A.P juurde oma kaastöötajat I-d otsima, mitte televiisorit võtma. A. Ksenofontov seisis uksele ja ei takistanud A.P väljumist või sisenemist. Ta ei hoidnud kannatanut jõuga kinni ega sulgenud ust vastu kannatanu tahtmist. Oma esmases tunnistuses väitis A.P, et A. Ksenofontov seisis uksele ja ei pannud toime mingeid vägivaldseid tegusid. Ka ei võtnud A. Ksenofontov ära mingeid asju, seda tegi A. Belov. A.P avas ise ukse ja laskis süüdistatavad sisse, seega omavolilist sissetungimist ei toimunud. Kannatanu tunnistab, et jäi uksele A. Ksenofontoviga rääkima ja et A. Ksenofontov majja ei läinud. Seega kannatanu ei tundnud A. Ksenofontovi ees hirmu, ta teadis ka, et A. Ksenofontov on I kaastöötaja. Kannatanu rääkis A. Ksenofontoviga rahulikult, ilma riiuta. A. Ksenofontov kannatanut ei ähvardanud. Kannatanu ei mäletanud kohtus, kes võttis ära akulaadija või andis ta selle ise ära. Kannatanu ütlused on olnud uurimise ja kohtumenetluse jooksul vastuolulised, kuid kohus on jätnud selle tähelepanuta. Rollide jagamine kuriteo toimepanemisel ei ole mitte millegagi tõendatud ega põhjendatud. Kohus on teise isiku teod pannud A. Ksenofontovi süüks, lähtudes ainult kannatanu, kes oli alkoholijoobes ja ei mäleta täpselt toimunut, tunnistustest. Kohus moonutab tegelikkust, lisades väljamõeldisi.

A. Ksenofontovi kaitsja palub tühistada maakohtu otsuse osaliselt ning teha uue otsuse, mõistes A. Ksenofontovi õigeks.

Apellatsiooni põhjenduste kohaselt puudusid kohtul A. Ksenofontovi süüdimõistmiseks piisavad objektiivsed tõendid.

Tartus XXX XX toimunud E.P ähvardamises on kohus süüdimõistva kohtuotsuse rajanud valdavalt kannatanu ütlustele, mille adekvaatsuses on kaitsjal tugevad kahtlused. Kannatanu ilmselgelt dramatiseerib sündmuse üle ning osutab neile tähendust, mida tegelikult polnud. Süüdistatavad ei nõustu sellega, et nad oleksid E.P ähvardanud ning et E.P-l oleks olnud põhjust mingit ähvardust tõsiselt võtta. Toimus sõnelus, mis ei ole kvalifitseeritav kuriteona. Täiesti meelevaldne ning vaid kannatanu ütlustel põhinev on kohtu järeldus nagu oleks A. Ksenofontov ähvardanud E.P korteri põlema panna. Kannatanu on eesti rahvusest, suhtlemine aga käis vene keeles, mis võib olla üheks põhjuseks, miks kannatanu ja A. Ksenofontovi ütlused nii drastiliselt erinevad.

1. veebruaril 2007 Tartus XXX XX eramus toimepandud röövimises on kohus omistanud A. Ksenofontovile tegusid, mida viimane pole toime pannud. Kannatanu ei kinnitanud, et A. Ksenofontov oleks tema suhtes vägivalda tarvitanud. A. Ksenofontov ei sisenenud kannatanu elukohta ega hõivanud viimase vara. Nõustuda ei saa kohtu järeldusega, et A. Ksenofontov ja A. Belov tegutsesid kui kaastäideviijad. A. Ksenofontovil polnud mingit valvamise funktsiooni ning tema A. Belovi tegevuse eest ei vastuta.

7. veebruaril 2007 Tartus XXX XX eramusse omavolilise sissetungimise episoodis on kohus rajanud otsuse kannatanu oletustele nagu oleksid süüdistatavad tulnud kannatanu elukohta sooviga vaadata, kas sealt pole midagi varastada. Tõendeid selle väite kinnituseks esitatud ei ole. Kohus on ebaõigesti kohaldanud seadust, kui on asunud seisukohale, et lukustamata uksest võõrale territooriumile sisenemine on alati kuritegu KarS § 266 kohaselt. Kannatanu ei öelnud kohtus, et ta oleks nõudnud või palunud A. Ksenofontovil ja A. Belovil lahkuda ning viimased poleks seda nõudmist täitnud.

A. Belov palub kvalifitseerida talle esitatud süüdistuse ümber ja kergendada karistust.

Apellatsiooni põhjenduste kohaselt jättis maakohus 10. veebruari 2007 sündmuses arvestamata meditsiinilise ekspertiisi, mis tehti kannatanutele kuriteole järgneval päeval, täpsemalt 1-2 tundi hiljem, tulemused. On ilmselge, et kui kannatanuid oleks löödud raudtoruga, oleksid olnud nähtavad vigastused, kuid ühtegi vigastust peale löikehaava jalas ei fikseeritud. A. Talv ei saa väita, et A. Belovil oli mingi raudtoru kaasas, kuna ta väidab oma

seletuses ka, et oli nii raske alkoholihoobes, et ei mäleta isegi, kus ta tol õhtul oli või mida tegi. A. Talv andis selliseid ütlusi nagu uurija soovis, sest ei tahtnud vanglasse sattuda. Kannatanuid ei olnud vajagi füüsiliselt mõjutada, sest nad olid nii purjus, et ei jõudnud püstigi tõusta, ja A. Talv otsustas juhust kasutada, lootes, et nad hommikul midagi ei mäleta. A. Belov oli seal pealtvaataja rollis ja mingit materiaalselt kasu ei saanud ega ka otsinud. Kannatanu A.P ise väidab oma seletuses, et mingit vägivalda ei olnud. A. Belov tunnistab, et rikkus seadust, on süüdi ja kahetseb, kuid tegemist ei olnud röövimisega, kuna mitte mingisugust vägivalda ei kasutatud, vaid see võis olla avalik vargus.

KarS § 120 järgi kvalifitseeritud süüdistuse episoodis ei olnud A. Belov üldse osaline, vaid kõrvalseisja-pealtvaataja, kes kedagi ei ähvardanud. Nähtavasti ei saanud E.P aru, kes ähvardas või mida tegi, sest oli ülimalt närvis. A. Belov lihtsalt irvitas kõval häälel selle olmetüli üle.

12. veebruarist kuni 23. märtsini 2007 viibis A. Belov vahi all, seega tuleb see aeg arvestada karistusajast maha.

A. Belovi kaitsja palub tühistada maakohtu otsuse A. Belovi süüdimõistmises ning mõista A. Belov uue otsusega KarS § 266 lg 2 p 3; § 120 ja § 200 lg 2 järgi õigeks, 1. veebruari 2007 episoodis kvalifitseerida A. Belovi tegu ümber KarS § 199 järgi.

Apellatsiooni põhjenduste kohaselt on kohtuotsus piisavalt motiveerimata. Liialt on arvestatud kannatanute ütlustega, mis on emotsioonidest kantud. Süüdistatavate ütlused on kohus lugenud paljasõnalisteks ja ennastõigustavateks, millega ei saa nõustuda.

1. veebruari 2007 episood ei ole röövimisena tõendamist leidnud ning tuleks selles osas, et A. Belov teleka ja muid asju varastas, ümber kvalifitseerida varguseks, s.o KarS § 199 järgi. A. Belov ei eita, et käis XXX XX eramus koos A. Ksenofontoviga, kuid viimane tuppa ei tulnud ja mingit kokkulepet varguseks ei olnud. Märgib A. Ksenofontovi tuttavat otsima.

Tõsikindlalt ei ole tõendamist leidnud 7. veebruaril 2007 XXX XX eramusse omavoliline sissetungimine. A. Belov ei eita, et käis 7. veebruaril 2007 A.P elamus. Ta on kinnitanud, et välisuks polnud lukustatud, majauks oli avatud. A. Belov jäi koridori ja A. Ksenofontov läks tuppa. Ka kannatanu on kinnitanud, et välisuks ei olnud lukustatud ega korralikult suletud. Seega süüdistatavate väited ühtivad kannatanu omadega. Kohtu seisukoht, et sissetungimine on valdaja tahte vastane ka siis, kui valdaja ei ole oma nõusolekut väljendanud, ei ole õige ega tulene seadusest. Valdaja peab seda igal juhul väljendama ja selgelt, et siseneja saaks aru, et ta ei tohi siseneda, kuna valdaja seda ei soovi. Kannatanu ei väljendanud sõnaselgelt sellist seisukohta ning arvestades, et uks oli lukustamata ja osaliselt avatud ning ka aknale koputamisele ei reageerinud kannatanu mingit moodi, siis A. Belov ja A. Ksenofontov sisenesidki. Ka siis ei avaldanud kannatanu sõnaselgelt, et ei soovi, et võõrad tema elamus on. Kannatanu ei andnud sisenejatele mitte mingisugust korraldust lahkuda. A. Belov tuleb selles episoodis õigeks mõista.

A. Belovile süüks arvatud röövimine 10. veebruaril 2007 Tartus XXX XX eramust ei ole samuti tõsikindlalt tõendamist leidnud. A. Belov väidab, et ta küll käis nimetatud kuupäeval XXX XX eramus koos A. Talvega, kes kutsus teda kaasa telekat ära tooma (kaasas oli ka K. Sarv), kuid teleka võttis A. Talv ja A. Belov midagi ei varastanud ning kedagi ei löönud ega tarvitanud muul viisil vägivalda. K. Sarve ütlused on napid, kuna ta oli nii purjus, et ei mäleta midagi. Kuna asjaolud on segased ja vastuolusid ei ole õnnestunud täielikult kõrvaldada, siis tuleb kahtlused tõlgendada süüdistatava kasuks ja ta selles episoodis õigeks mõista.

E.P tapmisega ähvardamise episoodis tuleb A. Belov samuti õigeks mõista. A. Belov on kinnitanud, et sõnelus E.P ja A. Ksenofontovi vahel tekkis sellest, et E.P lasi kutsuda prügiauto ning A. Ksenofontovile ja A. Belovile kuulunud autoosad peale laadida ja ära viia. Kuigi kannatanu selgitas kohtus, et prügiauto tellis linn, siis A. Belov ja A. Ksenofontov seda

ei teadnud ning olid veendunud, et seda tegi E.P., kuna ta on ühistu esinaine. A. Belov suhtles kannatanuga vene keeles ja kuna olukord oli pingeline, siis karjus kõva häälega ning oli vihane. Tapmisega ei ole ta E.P. ähvardanud ja selleks puudus ka põhjus. Samuti ei ole ta lubanud E.P. korterit põlema panna. See, et kannatanu arvab, et teda sooviti tappa ja ähvardati, on subjektiivne. Kuna olukord oli pingeline, siis võis kannatanu olukorda üle võimendada. A. Belovi ütlustes ei ole alust kahelda, kuna ta ei teinud reaalselt mingeid liigutusi kannatanu suunas, tema suhtlemine kannatanuga jäi sõnasõimu piiridesse.

Ringkonnakohtu poolt tuvastatud asjaolud ja järeldused

Ringkonnakohtu istungil jäid süüdistatav A. Belov ja tema kaitsja esitatud apellatsioonide juurde nendes toodud põhjendustel.

A. Ksenofontov jäi kohtuistungil tema poolt esitatud apellatsiooni juurde selles toodud põhjendustel. Süüdistatava kaitsja toetas A. Ksenofontovi apellatsiooni ning loobus vaidlustamast A. Ksenofontovi süüditunnistamist KarS §-de 120 ja 266 lg 2 p 3 järgi.

Prokurör vaidles apellatsioonidele vastu, leides, et need on põhjendamatud. Samas leidis prokurör, et Tartu Maakohtu otsus kuulub osalisele tühistamisele A. Ksenofontovi süüditunnistamises KarS § 200 p 8 osas, see on röövimises, kui see on toimepandud relva või relvana kasutatava muu esemega või sellega ähvardades.

Tartu Ringkonnakohus, kuulanud ära süüdistatavad, kaitsjad ja prokuröri, leiab, et Tartu Maakohtu otsus kuulub osalisele tühistamisele materiaalsoiguse ebaõige kohaldamise tõttu A. Belovi ja A. Ksenofontovi süüditunnistamises 1. veebruaril 2007 ja A. Belovi süüditunnistamises 10. veebruaril 2007 toimepandud röövimiste osas. Samuti kuulub kohtuotsus tühistamisele süüdistatavatele mõistetud karistuste ja liitkaristuste ning A. Ksenofontovilt väljamõistetava sundraha osas. Muus osas tuleb maakohtu otsus jätta muutmata.

Ringkonnakohus leiab, et kriminaalasjas puuduvad tõendid, mis annaksid aluse kvalifitseerida A. Belovi ja A. Ksenofontovi tegevuse A.P. suhtes 1. veebruaril 2007 KarS § 200 p 7,8,9 järgi. Kriminaalasjas ei ole vaidlust selle üle, et õöl vastu 1. veebruari 2007 läksid A. Belov ja A. Ksenofontov A.P. elukohta Tartus Nõmme 25. Samuti puudub vaidlus selle üle, et pärast ukse avamist kannatanu poolt, sisenes A. Belov A.P. eramusse, A. Ksenofontov jäi aga koos A.P. aga esikuksele. A. Belov võttis A.P. korterist kaasa kannatanule kuulunud televiisori ning mõlemad süüdistatavad lahkusid koos A.P. elukohast. Hiljem naasis A. Belov üksinda A.P. elukohta ning võttis kaasa ka televiisori juhtimispuldi.

Ringkonnakohus ei nõustu maakohtu otsustusega osas, millise kohaselt kasutasid A. Belov ja A. Ksenofontov A.P.-le kuuluva televiisori omastamiseks 1. veebruaril 2007 kannatanu suhtes vägivalda mistõttu on nende tegevus kvalifitseeritav röövimisena.

Süüteo koosseisu ülesehituselt kujutab KarS §-s 200 kirjeldatud röövimine endast liitkoosseisu ehk mitmeaktiivset delikti, mis koosneb vargusest (KarS § 199 lg-s 1 kirjeldatud võõra vallasja hõivamine) ning vägivallast (vastavalt KarS §-des 118 ja 120-122 kirjeldatud raske tervisekahjustuse tekitamine ja vägivallateod). Seega saab ringkonnakohtu arvates rääkida röövimisest vaid juhul, kui võõra vallasja hõivamiseks on kasutatud KarS §-des 118 või 120-122 kirjeldatud vägivalda.

A. Belovile ja A. Ksenofontovile esitatud süüdistusest nähtub, et vägivald, mida süüdistatavad A.P. suhtes kasutasid talle kuulunud televiisori omastamiseks, seisnes selles, et A. Belov tõukas eramusse sisenemisel kannatanu vastu uksepiita.

Süüdistusest tulenevalt saab teha järelduse, et vägivald (tõukamine), millist kasutati A.P suhtes ja mille kasutamist A. Belovile ja A. Ksenofontovile ette heidetakse, on kvalifitseeritav KarS § 121 järgi (kriminaalasja materjalidest ei nähtu, et tegemist oleks raske tervisekahjustamisega, ähvardamisega või piinamisega). Samas ei nähtu ei süüdistusest ega ka maakohtu otsusest, millisele KarS §-s 121 toodud kehalise väärkohtlemise tunnusele süüdistatavate ülakirjeldatud tegevus vastab.

Ringkonnakohus leiab, et kuivõrd KarS §-s 121 toodud kehalise väärkohtlemise tunnused – teise inimese tervise kahjustamine, löömine ja peksmine ei ole eesti keeles samastatavad süüdistatavatele süüks arvatava tegevusega „tõukamine“, siis oleks A.P suhtes toimunud (tema tõukamine) võimalik vaadelda kui kannatanu suhtes toimepandud „muu kehaline väärkohtlemine, mis põhjustas valu“.

Ringkonnakohus leiab, et kriminaalasjas puuduvad tõendid, mis annaksid aluse väita, et süüdistatavad kasutasid kannatanu televiisori hõivamiseks vägivalda, mis oleks kvalifitseeritav KarS § 121 järgi kui muu kehaline väärkohtlemine, mis põhjustas valu. Ringkonnakohus ei nõustu maakohtu sisuliselt põhjendamata väitega, et A. Belovi ja A. Ksenofontovi ütlused vägivalla mittetarvitamise kohta A.P suhtes 1. veebruaril 2007 on paljasõnalised ja ümber lükatud A.P ütlustega.

Kriminaalasja materjalidest nähtuvalt on A.P andnud kohtuistungil ütlusi, et pärast korteri välisukse avamist käskisid mehed tal eest ära minna ning ütlesid, et nad võtavad televiisori kaasa. A.P ütluste kohaselt mehed korterisse sisenemisel tema suhtes vägivalda ei kasutanud. Hilisemates ütlustes on A.P täpsustanud, et kui mehed tema korterisse sisenesisid, siis üks neist lükkas teda õrnalt vastu uksepiita, et ta eest ära tuleks. Ta kukkus vastu uksepiita, kuid midagi hullu ei olnud. Kohtuprotokollist nähtuvalt ei ole A.P ütlusi andes kordagi väitnud, et ta oleks tundnud valuaistingut kui teda tõugati ja ta kukkus vastu uksepiita.

A. Belovi ja A. Ksenofontovi ütluste kohaselt ei kasutanud nad kumbki A.P suhtes 1. veebruaril 2007 mingit vägivalda. A. Belov on vaid möönnud, et sisenemisel võis ta A.P riivata, kuid ta ei löönud kannatanut ega ka tõuganud.

Ülaltoodust tulenevalt leiab ringkonnakohus, et A. Belovi tegevus (A.P lükkamine, mille tagajärjel viimane kukkus vastu uksepiita, kusjuures ei tõukamine ise ega ka kukkumine vastu uksepiita ei põhjustanud kannatanu ütluste kohaselt talle valu) ei moodusta KarS § 121 ettenähtud kehalise väärkohtlemise objektiivset teokoosseisu.

A. Belovile ja A. Ksenofontovile esitatud süüdistusest nähtub, et neid süüdistatakse ka selles, et 1. veebruaril 2007, 10 minutit pärast A.P-le kuuluva televiisori omastamist, sisenes A. Belov uuesti A.P eramusse ning ähvardades A.P peksaandmisega võttis kaasa varem omastatud televiisori juhtimispuldi.

Ringkonnakohus leiab, et KarS § 200 süüteo objektiivsete tunnuste hulka kuulub võõra vallasasja äravõtmine ebaseadusliku omastamise eesmärgil ka siis, kui see oli toime pandud üksnes vägivallaga ähvardamisega. Seega on röövimise süüteokoosseisu objektiivne teokoosseis täidetud võõra vallasasja äravõtmise puhul ka siis, kui vägivallaga vaid ähvardatakse.

Ringkonnakohus leiab, et kriminaalasjas ei ole tõendamist leidnud asjaolu, et televiisoripulti omastades oleks A. Belov A.P vägivallaga, s.o süüdistuse kohaselt „peksa andmisega“ ähvardanud.

A.P ütluste kohaselt tuli A. Belov, pärast televiisori äraviimist, mõne minuti pärast tagasi ja küsis televiisori pulti. Seejuures küsis A. Belov televiisori pulti täiesti normaalse häälega. Prokuröri küsimusele, kas see tagasi tulnud pikem mees ka midagi „kolaka“ andmise kohta ütles, vastas A.P, et pikem mees käskis tal lihtsalt pult ruttu välja otsida. Seejärel nägi see mees pulti voodi ääre peale, pani selle tasku ja lahkus. Ringkonnakohtu arvates ei ole A.P

oma ütlustes kordagi väitnud, et A. Belov oleks teda ähvardanud vägivallaga selleks, et hõivata televiisoripult.

A.P vastustest prokuröri küsimustele saab ringkonnakohtu arvates teha järelduse, et tegelikkuses A. Belov A.P selleks, et omastada televiisoripult, reaalselt vägivallaga ei ähvardanud. A.P vastustest maakohtu istungil (lõin kartma, ma ei saa ju enda eest seista) prokurörile ilmneb vaid kannatanu enese oletus, et kui ta oleks A. Belovile mingit vastupanu osutanud, siis võib olla oleks teda A. Belovi poolt ka löödud.

Ülaltoodust tulenevalt ei ole tõendamist leidnud A.P vägivallaga ähvardamine A. Belovi poolt selleks, et hõivata A.P-le kuuluv televiisoripult

Eeltoodut arvestades leiab ringkonnakohus, et kriminaalasjas kogutud tõendid ei kinnita süüdistuses esitatut, et A. Belov ja A. Ksenofontov kasutasid 1. veebruaril 2007 A.P suhtes vägivalda või ähvardasid teda selle kasutamisega. Vägivalla puudumine süüdistatavate käitumises aga välistab võimaluse kvalifitseerida A. Belovi ja A. Ksenofontovi tegevus röövimisena.

Küll aga leiab ringkonnakohus, et A. Belovi ja A. Ksenofontovi käitumine tuleb kvalifitseerida vargusena, mis on toime pandud avalikult.

Kriminaalasjas kogutud materjalidega on tõendamist leidnud, et 1. veebruaril 2007 võtsid A. Belov ja A. Ksenofontov koos tegutsedes ära A.P-le kuuluva televiisori ja selle juhtimispldi, eesmärgiga see omastada. Seega pöörasid süüdistatavad võõra vallasaja enda kasuks, jättes omaniku asjast, s.o televiisorist ja selle pldist, kestvalt ilma.

Kuivõrd televiisori ja selle juhtimispldi vargus pandi A. Belovi ja A. Ksenofontovi poolt toime kannatanu nähes, kusjuures viimane sai aru süüdistatavate tegevuse ebaseaduslikkusest, siis tuleb A. Belovi ja A. Ksenofontovi käitumine kvalifitseerida avaliku vargusena.

Kriminaalasja materjalidest nähtub, et A.P püüdis takistada süüdistatavate sisenemist eramusse. Nii on A.P väitnud oma ütlustes, et ta tõkestas süüdistatavate tee eramusse tal käes olnud tokiga, kuid see lükati eest ära ning A. Belov sisenes majja. Kuivõrd A. Belov ja A. Ksenofontov sisenesid A.P elamusse viimase poolt seatud tõkke (toika äralükkamine) kõrvaldamise ja tema tahte vastaselt, siis tuleb süüdistatavate tegevus kvalifitseerida vargusena, mis on toime pandud sissetungimisena.

A. Belov ja ka A. Ksenofontov on varasemalt karistatud varguse toimepanemise eest. Seega on põhjendatud nende tegevuse kvalifitseerimine KarS § 199 lg 2 p 4 järgi.

Ringkonnakohtu arvates on tõendamist leidnud ka A. Belovi ja A. Ksenofontovi poolt 1. veebruaril 2007 A.P suhtes kuriteo toimepanemine grupis.

A. Ksenofontovi ütluste kohaselt läks ta A.P elukohta, sest soovis kohtuda oma töökaaslasega, kelle nimi on I ja kes tema teada elas A.P juures. Temaga tuli lihtsalt niisama kaasa ka A. Belov. A. Ksenofontovi ütluste kohaselt ajas tema pärast A.P uksele ilmutist viimasega juttu I st, kuid A. Belov sisenes majja. Mida A. Belov seal tegi tema ei tea, kuid A. Belov väljus majast televiisoriga ja seejärel nad lahkusid.

A. Belovi ütluste kohaselt läks tema A.P elukohta A. Ksenofontoviga lihtsalt kaasa. A. Ksenofontov koputas aknale ning seejärel tegi majaperemees ukse lahti. A. Ksenofontov jäi majaperemehega uksele juttu ajama, kuid tema sisenes majja, sest ei tahtnud väljas seista. A. Belovi ütluste kohaselt A. Ksenofontovi töökaaslast A.P juures ei olnud.

A.P ütluste kohaselt tulid tema elukohta koos A. Belov ja A. Ksenofontov. Kui ta süüdistatavatele ukse avas, siis kohe, uksele, süüdistatavad ütlesid talle, et „tule eest ära me võtame televiisori kaasa“. Seejärel sisenes A. Belov majja. A. Ksenofontov jäi temaga uksele

juttu ajama nende ühisest tuttavast I st. Mõne aja möödudes tuli A. Belov televiisoriga eramust välja ja seejärel lahkusid süüdistatavad koos. Kannatanu ütluste kohaselt sai ta aru, et süüdistatavad tegutsesidki koos.

Ringkonnakohus nõustub maakohtu otsuses esitatud põhjendustega mille kohaselt tegutsesid A. Belov ja A. Ksenofontov 1. veebruaril 2007 A.P-le kuulunud teleri hõivamisel grupis. Ringkonnakohtu arvates viitavad sellele üheselt A.P ütlused, milliste kohaselt ei küsitud temalt algselt midagi I kohta, vaid kohtualused teatasid talle, et nemad võtavad kaasa A.P-le kuulunud televiisori. Seega ilmneb süüdistatavate tegevusest, et nad isegi ei püüdnud teada saada, kas I nimeline mees üldse viibib A.P elukohas, vaid asusid koheselt televiisorit hõivama. Asjaolu, et ka A. Ksenofontovil oli soov hõivata A.P-le kuulunud televiisor kinnitab ilmekalt fakt, et ta ei takistanud A. Belovi sisenemist majja vaid kiitis selle vaikides heaks. Saades teada, et tema tuttavat I nimelist isikut A.P elukohas ei viibi, A. Ksenofontov ei lahkunud A.P elukohast, ei takistanud kuidagi A. Belovi tegevust, vaid ootas kuni A. Belov ise väljus majast koos televiisoriga. Ringkonnakohus leiab, et kui A. Ksenofontovil oleks puudunud tahtlus televiisori hõivamiseks, siis oleks tema käitumine kujunenud situatsioonis eeldanud A. Belovi takistamist, mida aga A. Ksenofontov ei teinud. Ringkonnakohus peab süüdistatavate väidet I nimelise isiku otsimiseks A.P elukohast vaid ettekäändeks A.P elukohta sissepääsemiseks.

Apellatsioonis leitakse, et kuna A. Ksenofontov ei kasutanud A.P suhtes vägivalda ning tema konkreetselt ei võtnud televiisorit, siis ei saa teda vaadelda kui kuriteo kaastäideviijat.

Ringkonnakohus ei nõustu taolise väidetega.

Teovalitsemise teooriast tulenevalt ei ole nõutav, et kaastäideviijana käsitatav isik realiseeriks ise kas tervikuna või osaliselt süüteo objektiivse koosseisu. Objektiivsest küljest on oluline, et iga kaastäideviija lisaks tagajärje saabumisse teoühtsust silmas pidades olulise teopanuse. Ülalkirjeldatud A. Ksenofontovi käitumisest ilmneb aga üheselt tema oluline teopanus kuriteo toimepanemisse.

Ringkonnakohus ei nõustu A. Belovi ja tema kaitsja apellatsioonides esitatud väitega nagu puuduksid kriminaalasjas tõendid, mis annaksid võimaluse tunnistada A. Belovi süüdi 10. veebruaril 2007 A.P ja A.S suhtes toimepandud röövimises.

Kriminaalasja materjalidest nähtuvalt on kannatanud A.P ja A.S andnud omavahel kattuvaid ütlusi 10. veebruaril 2007 A.P elukohas toimunu kohta.

Nii on mõlemad kannatanud väitnud, et 10. veebruari 2007 kella 22.30 sisenesisid A.P elukohta kolm meest. Üks neist oli vene rahvusest ja kaks eesti rahvusest. Kannatanud on kinnitanud, et vene rahvusest mehel oli käes raudtoru ja sellega ähvardades käskis ta kannatanutel heita voodisse pikali.

A.P ütluste kohaselt lõi see vene rahvusest mees teda raudtoruga ühel korral vastu pead ja kahel korral vastu külge. Samas käskis see mees otsida tal midagi väärtuslikku, näiteks telefoni. Mees lõi ka A.S raudtoruga. Ka lõi vene rahvusest mees A.S skalpelliga reide. Lahkudes võtsid mehed kaasa televiisori, millise A.S oli A.P elukohta toonud ning A.S-ilt võeti käekell.

A.S ütluste kohaselt lõi vene rahvusest mees pärast seda, kui oli käskinud tal voodisse heita, teda mitmel korral raudtoruga vastu käsi ja jalgu. Samuti peksis see mees raudtoruga ka A.P a, lüües teda vastu pead ja jalgu. Vene rahvusest mees oli ka see, kes ähvardas A.P skalpelliga ning lõi teda skalpelliga jalga. Ühtlasi võttis mees ka televiisori ja tema käekella.

Mõlemad kannatanud on kohtueelsel uurimisel A. Belovis äratundnud isiku, kes tungis 10. veebruaril 2007 A.P elukohta ja hõivas seal televiisori ja A.S käekella. A. Belovi äratundmist on kannatanud kinnitanud ka kohtuistungil.

A.S ütlosti tema löömise kohta kinnitab ka kiirabikaart, millest nähtub, et A. Supsil on diagnoositud paremas reies 1 cm torkehaav.

Ringkonnakohus leiab, et kuivõrd kannatanute ütlused on omavahel kokkulangevad ning kinnitust leidnud ka objektiivsete tõenditega (kiirabikaart), siis puudub ringkonnakohtul alus kahelda nende ütluste tõepärasuses. Samas lükkavad kirjeldatud tõendid ümber A. Belovi paljasõnalise kaitseversiooni millise kohaselt oli tema vaid A. Talve ja K. Sarvega kaasas ning kedagi A.P elukohas ei löönud ja sealt midagi kaasa ei võtnud. Kannatanute ütlustest nähtub üheselt, et nimelt A. Belov oli selleks isikuks, kes kasutas kannatanute suhtes vägivalda ning hõivas A.S-ile kuulunud vara.

Maakohus on A. Belovi tegevuse 10. veebruaril 2007 kvalifitseerinud KarS § 200 lg 2 p 4,7,8,9 järgi. Seega tunnistati A. Belov nimetatud röövimise puhul süüdi ka KarS § 200 lg 2 p 4 järgi kui isik, kes on varem toimepannud röövimise või tapmise seoses röövimisega või muul omakasu motiivil või väljapressimisega. Kriminaalasja materjalide hulka lisatud A. Belovi karistusõiendist nähtub, et kriminaalkorras on A. Belov varem karistatud ühel korral ning ta tunnistati süüdi KarS § 199 lg 2 p 4 alusel. Kuivõrd varasemalt ei ole A. Belov toime pannud röövimist või tapmist seoses röövimisega või muul omakasu motiivil või väljapressimist ja kuna ringkonnakohus kvalifitseeris A. Belovi poolt 1. veebruaril 2007 toimepandud tegevuse avaliku vargusena, siis puudub seaduslik alus A. Belovi süüditunnistamiseks KarS § 200 lg 2 p 4 järgi.

Ringkonnakohus ei nõustu A. Belovi ja tema kaitsja seisukohaga, millise kohaselt ei saa A. Belovi tegevust 7. veebruaril 2007 kvalifitseerida sissetungimisena KarS § 266 mõttes, sest kannatanu A.P, kui eramu valdaja, ei väljendanud üheselt sisenemiskeeldu A. Belovile ja A. Ksenofontovile.

Ringkonnakohus ei nõustu taolise väitega.

Maakohus on otsuses (II kd tl 23-24) esitanud tõendid milliste alusel ta loeb A. Belovi ja A. Ksenofontovi süü nimetatud kuriteo toimepanemises tõendatuks. Samuti on maakohus esitanud veenvad põhised, miks tuleb süüdistatavate kirjeldatud käitumine kvalifitseerida omavolilise sissetungimisena. Ringkonnakohus nõustub maakohtu järeldustega, sest need on seadusest tulenevad.

A. Belov ja tema kaitsja on vaidlustanud A. Belovi süüditunnistamise ka KarS § 120 järgi, sest puudub alus kahelda A. Belovi ütlustes milliste kohaselt ei ole süüdistatav E.P tapmisega ähvardanud.

Maakohus on oma otsuses (II kd tl 6-10) esitanud tõendid millistele tuginedes kohus leidis, et A. Belovi ja A. Ksenofontovi süü KarS § 120 järgi on tõendamist leidnud. Maakohus on analüüsinud nii kannatanu, süüdistatavate kui ka tunnistajate ütlusi ning nimetatud analüüsi alusel lükanud ümber süüdistatava A. Belovi enda süüdi eitavad ütlused. Ringkonnakohus nõustub maakohtu sellesisuliste järeldustega, sest need vastavad kannatanu E.P ja tunnistajate A.R ja M. Kahre ütlustele 7. veebruaril 2007 Tartus XXX XX asuva maja hoovis toimunu kohta.

Ringkonnakohus leiab, et kuivõrd A. Belovi ja A. Ksenofontovi süüdistuse maht vähenes, ringkonnakohus kvalifitseeris süüdistatavate poolt 1. veebruaril 2007 A.P suhtes toimepandud kuriteo avaliku vargusena, siis tuleb proportsionaalselt vähendada ka süüdistatavatele mõistetud karistust ning sellega seoses ka neile mõistetud liitkaristusi.

Kuivõrd ringkonnakohus kvalifitseeris A. Ksenofontovile esitatud süüdistuse röövimises ümber avalikuks varguseks ning tunnistas A. Ksenofontovi süüdi vaid II astme kuritegude toimepanemises, siis kuulub vähendamisele ka temalt KrMS § 179 alusel väljamõistetava sundraha suurus.

A. Belov on apellatsioonis vaidlustanud ka asjaolu, nagu ei oleks kohus talle karistuse mõistmisel arvesse võtnud tema varasemat vahi all viibimist ajavahemikul 12. veebruar kuni 23. märts 2007.

Kriminaalasja materjalidest nähtuvalt tunnistati A. Belov Tartu Maakohtu 27. septembri 2006 kohtuotsusega süüdi KarS § 199 lg 2 p 4 järgi ning teda karistati 6 kuulise vangistusega, kusjuures süüdistatavale määrati karistus tingimuslikult 1 aasta ja 6 kuulise katseajaga.

28. veebruaril 2007 rahuldas Tartu Maakohus Tartu Maakohtu kriminaalhooldusosakonna taotluse ning pööras täitmisele A. Belovile Tartu Maakohtu 27. septembri 2006 otsusega mõistetud karistuse 6 kuud vangistust. A. Belovi kinnipidamise aja alguseks luges kohus 12. veebruari 2007. Seega kandis A. Belov alates 12. veebruarist 2007 talle Tartu Maakohtu 27. septembri 2006 otsusega mõistetud karistust. Nimetatud karistus oleks A. Belovi suhtes lõppenud 11. augustil 2007.

12. veebruaril 2007 peeti A. Belov kahtlustatavana kinni seoses käesolevas kriminaalasjas arutatavate kuritegude toimepanemisega ning 14. veebruaril 2007 kohaldas Tartu Maakohus A. Belovi suhtes tõkendi - vahi all pidamine. 23. märtsil 2007 tühistas Lõuna Ringkonnaprokuratuuri prokurör A. Belovi suhtes tõkendi - vahi all pidamine - seoses sellega, et A. Belov kandis alates 12. veebruarist 2007 talle Tartu Maakohtu 27. septembril 2006 otsusega mõistetud karistust.

Käesolevas kriminaalasjas tehtud maakohtu otsusest nähtuvalt on maakohus A. Belovile mõistetud liitkaristusest maha arvanud talle Tartu Maakohtu 27. septembril 2006 otsusega mõistetud karistuse, 6 kuud vangistust, kui ära kantud karistuse.

Ülaltoodust tulenevalt on põhjendamatult A. Belovi väide nagu ei oleks tema karistusaja hulka arvatud ajavahemikku 12. veebruar kuni 23. märts 2007, sest see on arvestatud Tartu Maakohtu 27. septembri 2006 otsusega A. Belovile mõistetud ja ära kantud karistusaja hulka ning maha arvatud talle mõistetud liitkaristusest.

KrMS § 185 lg 1 nähtub, et kui apellatsioonimenetluses tehakse üks KrMS § 337 lõike 1 punktides 2-4 või lõikes 2 nimetatud lahend, siis kannab menetluskulud riik.

Kuivõrd ringkonnakohus tühistas A. Belovi ja A. Ksenofontovi suhtes tehtud maakohtu kohtuotsuse osaliselt, siis tuleb lähtudes KrMS § 185 lg 1 jätta menetluskulud riigi kanda.

Aarne Sarjas

Mati Kartau

Tiit Lõhmus